

La Mostra, ja tornam a ser-hi

Felip Osanz

Un any més, el mes d'octubre és un mes de cinema per a la ciutat de València, encara que, cada any, tornam a constatar que el que menys importa als organitzadors de l'assumpte sembla ser el cinema i el que més, el fals glamour i les paraules d'autocomplaença o d'autoengany que s'hi senten en les declaracions que s'hi fan. Enguany, no ha estat una excepció, en aquest sentit, i la parafernàlia fallera ha estat molta, gràcies a la presència, després de pagar -i no per cap cicle paral·lel *ad hoc* o cap altra raó que ho justifiqués-, de Jeremy Irons i Joan Collins, en les cerimònies d'inauguració i cloenda, respectivament. No van faltar tampoc, com a comparsa nacional dels anteriors, els homenatges a Ferrandis, amb tots els respectes eterns per estes contrades, i a Aurora Bautista, els quals, malauradament, no van poder ser secundats per la presència, justificadíssima d'altra banda, de la inexhaurible "actriu del cor" Rocío Carrasco, anul·lada a última hora no se sap ben bé perquè.

Tampoc ha estat excepcional el fet que la qualitat cinematogràfica no haja vingut pas de la mà de les seccions oficial i informativa, que són les que donen sentit i caràcter a un festival, ans de cicles filmotequers com el dedicat a Fellini que ens ha permès de reveure petites joies com *Prova d'orchestra*, *Il bidone* o *La strada*, a més de les seves grans obres, i la revisió del primer Kusturica en el cicle, mutilat i tardà per problemes de transport, dedicat a l'exIugoslàvia. Els altres cicles, tant el d'Andy Warhol, apte per aquells que tenen la paciència com a principal virtut, com el de *blax-*

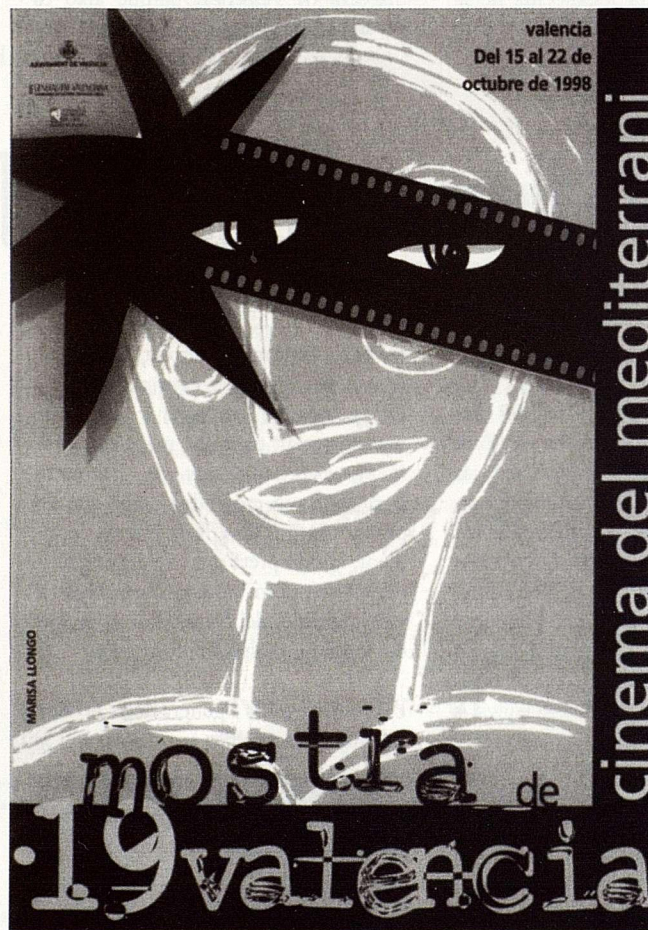
ploitation, dedicat al cinema americà, fet per negres als anys setanta, no són res més que rareses per a entesos, de qualitat si més no discutible.

Abans d'analitzar els films guardonats o no vistos en les seccions de novetats, cal explicar una mica què és o pretén ser aquest festival. La cosa vol ser un punt d'encontre de totes les cinematografies de l'arc mediterrani on hi ha, no cal dir-ho, qualitats, indústries, interessos i pressions diverses i difícilment

ni taules redones on almenys els implicats pogueren discutir-, la tasca de trobar una bona pel·lícula esdevé gairebé impossible, perquè allò que s'haja pogut fer de bé se n'ha anat a un altre lloc. Així, doncs, només ens queda aguantar estoicament algunes "llandes" de dimensions considerables i quedar-nos amb una sensació polsosa de desert.

Tenint en compte tot el que hem dit, mirarem d'apropar-vos al que aquí s'ha pogut veure. El primer premi de la secció oficial ha anat a parar a la pel·lícula de l'israelià Assi Dayan *Els 92 minuts de Mr. Baum*, comèdia negra que ens fica en la pell d'un home al qui li diuen que li queda eixe temps de vida i es dedica a fer el mateix que els altres dies, metàfora interessant *a priori* del que és l'existència, i que va merèixer també el premi al millor guió. Tanmateix, els vuitanta minuts que li dura la vida a la pel·lícula se'ns fan llargs per falta de ritme i per un humor negre més propi d'Escandinàvia que del Mediterrani i que omple de flema i d'una certa intrascendència el conjunt. El segon premi va ser per la bonica història protagonitzada per Giancarlo Giannini a *Sirocco*, de Maurizio Sciarra, en la qual se'ns conta l'amor entre un comte sicilià, defenestrat per la dictadura de Mussolini fins al

punt d'haver-se de fer passar pel seu criat, i la seva criada. La cinta, que commou per moments, peca en aquest cas d'excés, d'edulcorar de manera efectista l'atmosfera, amb la música i els colors - tot i haver guanyat el premi a la fotografia - i se li'n va una mica el guió a última hora. Pel que fa a *Saïd* del català o valencià - segons quina

equiparables. Trobar una dotzena de productes bons al món musulmà no deu resultar fàcil, però, si tenim en compte que el retrobament només es produeix entre les pel·lícules i el nombre públic valencià, que no falla mai quan hi ha "sarau" - no hi ha productors, ni distribuïdors, ni crítica cinematogràfica d'alçada, ni rodes de premsa,

Gendarme: ¡Capità!
Renault: Han mort el Major Strasser. Arresti els sospitosos.
Gendarme: Sí, capità.

El solatge que deixa el festival és certament amarg i la pregunta que em suscita de manera directa és: ¿què pretenien "ofrendar a España" els organitzadors del "tinglado"?

Francis Lai

tele es veja - Llorenç o Lorenzo Soler, el més positiu que se'n pot dir és que és un document valent, compromès i necessari cinematogràficament, però falla tant en els actors, cosa comprensible, com en uns diàlegs acartronats que fan que els personatges esdevinguin titelles al servei de l'al·legat. Res a dir dels premis a la interpretació atorgats a la més que bonica Sonia Manka, que en la correcta franco-algeriana *La nuit du destin* enamora la càmera, i al palestí Soheil Haddad que, amb contenció, fa versemblant el personatge d'un retardat mental a *La via làctia*. La música premiada de la tunisenca *Keswa, el fill perdut*, havent-n'hi d'altres més suggeridores, premia una mica la cursileria que té. D'altra banda, la pel·lícula que em va semblar més estrenable - cosa que ja és dir-ne prou, encara que no li ho va semblar així al jurat presidit per Imanol Arias - va ser la francesa *Prison à domicile* de Christophe Jacrot, que, tot i usar d'un formalisme per *épater* de l'estil de Jeunet-Caro i desbarrar en l'última part, explica, entretenint, una història amb més solta que les d'aquests, criticant el sistema penitenciari francès i el món que l'envolta.

Pel que fa a la secció informativa, que rep el premi per votació del públic - que l'any passat, sense anar més lluny, va portar cosetes com *Hamam, el bany*

turc, Shooting fish o Character-enguany es veu que ha mirat de no acomplexar l'anterior i s'ha mogut també en l'anodínia-encara que, tot s'ha de dir, ens n'hem estalviat unes quantes. Les dues primeres, tant la guanyadora *Girl's night* del britànic Nick Hurran, com la francesa *Petits désordres amoureux*, traduïda intel·ligentment per a Espanya com *Sin deseo aparente*, no passen de ser menors. La primera és una ploramera història d'una dona amb càncer que, amb la seva gamberrota amiga se'n va a Las Vegas per acomplir el seu somni i de la qual destacaria la seua protagonista, i la segona conta, en clau d'humor, els problemes sexuals d'un post-adolescent francès i no deixa de ser un producte totalment innocu. Finalment,

Los 92 minutos de Mr. Baum

Això és tot el que va rajar l'assumpte. El solatge que deixa el festival és certament amarg i la pregunta que em suscita de manera directa és: ¿què pretenien "ofrendar a España" els organitzadors del "tinglado"? el qual, dit siga de passada, és pagat per la mateixa gent que reivindicava el dret de la ciutat de ser capital europea de la cultura; bonica ironia. Què mostra la "Muestra", a banda d'una imatge patètica de *kitsch* provincial i d'una fossilització evident de la qual no semblen tenir cap gana

La strada

es va inaugurar enguany una nova secció amb premi - per allò d'embolica que fa fort, dic jo - per les Òperes primes espanyoles de l'any i que va anar a parar a *Mensaka* de Salvador García Ruiz, de la qual no direm res perquè ja se n'ha dit prou, i potser massa.

d'eixir-ne? No ho sé pas. L'any que ve, a l'octubre, una altra gran Mostra..., més estrelles, més paraules. Sense comentaris. □

Renault: És increïble la manera que té de menysprear dones. Tal vegada en faltin, algun dia.

Crec que aquest és el moment de visitar Ivonne. Potser ara m'acceptarà.

Rick: És vostè molt democràtic, amb les dones.